

De Christenkunstenaar

door P. Keuning

EEN christen-kunstenaar. Hij volgt den Heiland. Hij hoort Zijn woorden van liefde. Hij ziet, hoe daar een hand is uitgestrekt ter genezing. Hij ziet het leven ontwaken uit den dood.

En zoo zachtjes aan, hij weet zelf niet hoe, wordt daar een lied geboren in zijn hart. Hij zegt uit, wat hij, achter Christus, ervoer van leven en dood, van zonde en genade. En dan gaat zijn lied over in dank en aanbidding.

Dat is christen-kunstenaar zijn.

En nu komt de strijd. *Achter* Christus, ja, maar de discipel wil zoo gaarne een paar schreden naar voren doen. Dan ziet hij Christus niet meer. En dan moge hij nog zulke stichtelijke verzen maken, hij moge zoo kunstzinnig zijn als hij wil, hij geeft geen christelijk lied.

Het lied van een christen-kunstenaar moet vol zijn van Christus, ook al noemt hij den naam van Christus nergens.

En nu onze christelijke kunst. Ach, die kunst is nooit christelijk genoeg. Ze is steeds min of méér christelijk. En zeker zal het lied van *dien* christen-kunstenaar die gaat dicht, zéér dicht achter Christus, wel het allermeest sporen dragen van een geweldige zieleworsteling.

Wat wil men van onze christen-kunstenaars, vooral van onze *jonge* christen-kunstenaars? Enkel de overwinning en de worsteling niet? Maar dat kan men toch niet begeeren. Ook hun worsteling mogen ze ons geven, mits..... het een worsteling is naar Christus heen.

Er zijn onder onze jeugdige dichters, die, meer of minder ontmoedigd, zeggen: Wat wilt ge toch van ons? Wij kunnen u toch niet geven, wat we zelf niet bezitten? Wij geven u onze worsteling, maar de overwinning is nog niet de onze, vraag dan van ons ook geen overwinningslied.

Wij kunnen dit begrijpen en in zekeren zin waardeeren.

Maar..... wij zeggen toch: Goed, geef ons uw worsteling, als het maar is een worsteling *naar Christus heen*. Er zijn er, die worstelen met het leven, met verkeerde toestanden, met zichzelf, maar ze verkiezen de worsteling om de worsteling en ze komen niet verder.

Een worsteling naar Christus heen eindigt altijd met een overwinning. Een worsteling naar Christus heen eindigt met een overgave aan Christus.

En dan volgt op de noodkreet, in de worsteling geboren, het lied, dat getuigt van het meer-dan-overwinnaar zijn.

Zoo blijven we vragen om christelijke kunst.

Te dwingen valt hier niet. Ze is er, of ze is er niet.

We kunnen geen christelijke kunst *maken*, ze wordt geboren.

God geeft ze.

En als we klagen, dat het toch eigenlijk met onze christelijke kunst zoo slecht staat, dan is dit een zelfbeschuldiging.

Onze tijd kenmerkt zich door slapheid en er is veel naam-christendom. Dichters zijn kinderen van hun tijd en hebben deel aan de zonden van hun tijd. De klacht over onze christelijke kunst moet een aanklacht worden. Wij, gij en ik, zijn zoo weinig christelijk.

Van Ham schrijft in „Opwaartsche wegen”: „Als we protesteeren tegen wat ons niet aanstaat in het werk der jongeren, dan is dat niet een vraag om andere onderwerpen te kiezen, een andere toon aan te slaan, maar komen we met de